

Dẫn Nhập: Những mẫu chuyện dưới đây, vốn có tên là “Nào Bộ Con Người Cội Nguồn Nhiều Nhưong” sau đó thấy rườm rà, tôi đổi thành “Bút tha Ma bắt”. Bài viết xoay quanh một số giai thoại, những mẫu tin vụn vặt cũng như một số biến cố trên thế giới xảy ra gần đây trong mùa Thu, mùa bầu cử giữa kỳ Tổng Thống trên đất Mỹ. Dùng những dữ kiện trên làm bối cảnh trình bày quan điểm của mình, có thể không mấy khách quan, mục đích người viết chỉ “ba hoa chích chòe” không “chính chị, chính em” chẳng có đầu, chẳng có đuôi, nhớ đâu nói đó! Nói nôm na tôi nấu một nôi “bouillabaisse” để quý Ái-Hữu nếm thử, hy vọng món “tả pín lù” “hầm-bà-lãng” này không tẻ nhạt đến nỗi làm mất thì giờ quý vị!

Hoàng Như Ngọc

Sáng nay, ngày 8 tháng 11 năm 2006, hàng tit lớn đậm nét chạy dài trên trang nhất của tờ nhật báo Los Angeles Times:

**“DEMOCRATS TAKE HOUSE
DECISIVELY; SCHWARZENEGGER
WINS, LOOKS AHEAD”**

Thật ra vì các báo phải lên khuôn giữa khuya ngày bầu cử cho nên kết quả chưa ngã ngũ để chuẩn quyết là đảng nào có đủ đa số ghế tại

Lưỡng Viện Quốc Hội Ngày sau đó Thượng-Nghị-Sĩ (TNS) Rick Santorum (R-Pa) tại Tiểu Bang Pennsylvania bị ứng viên Dân Chủ Bob Casey Jr. đánh bại cũng như các TNS Cộng-Hòa, Mike DeWine ở Tiểu Bang Ohio và TNS Lincoln Chafee ở Rhode Island đều ngã đài vì điểm của Tổng Thống Bush tuột dốc thê thảm với cử tri trong Tiểu Bang của họ. Thế là cuộc chiến Iraq cộng thêm những lem nhem của những đảng viên Cộng-Hòa trong chính trường, cũng như trong Lập Pháp và Hành Pháp, đã truất ngôi Cộng-Hòa sau 12 năm ngự trị tại Lưỡng Viện (nói đúng ra, đã có một thời gian ngắn vào giữa năm 2001 đến hết năm 2002 đảng Dân Chủ có đa số ghế tại Thượng Viện do sự trở cờ đôi đảng của một TNS Cộng-Hòa). Hai năm còn lại trong nhiệm kỳ chót, Tổng Thống Bush xem ra sẽ phải chật vật, cu ki, đương đầu với Lưỡng Viện cầm đầu bởi phe Dân Chủ! Những màn “Trông đánh xuôi, kèn thổi ngược” trên sân khấu Lập-Pháp về mọi vấn đề đối nội đối ngoại giữa ông Bush và hai viện Thượng Hạ, trong tương lai sẽ có nhiều màn ngoạn mục. Thật ra theo tôi, kẻ thắng sẽ lo nhiều hơn người thua trong việc chạy đua vào tòa Bạch Ốc trong năm 2008. Từ đây cho đến ngày bầu cử chọn một tổng thống mới thay ông Bush, về đối ngoại, đảng Dân Chủ phải đưa ra được một đường lối, một giải pháp, thích nghi phù và hợp với quyền lợi Hoa Kỳ cho cuộc chiến đang diễn biến tại Iraq, cái trọng tâm mà đảng Dân-Chủ đang quy trách chính quyền ông Bush và đảng Cộng-Hòa về những điều hành sai trái, về đối nội, một trong những khúc xương khó gặm là “sự xâm nhập gia cư bất hợp pháp” của ông láng giềng Mê-hi-Cô! Tờ phiếu lậu của những cử tri “No habla English” gây sóng gió không nhỏ trong các tôn sư làm luật cũng như “sự gặm nhấm mối mọt” của đám dân “ăn lậu, ở lậu” vào các quỹ y tế dân sinh mà

người thợ thuê phải “long mắt, lè lưỡi” gồng mình gánh vác mỗi năm! Mặt khắc đảng Dân-Chủ đang đâm thọc dèm pha đảng Cộng-Hòa về cái hàng rào biên giới Mỹ-Mễ nhưng thật ra những nhà làm luật phía Dân-Chủ đã có giải pháp nào hay hơn không hay chỉ rồi cũng sẽ thụt theo tông tông Mê-tây-Cơ lên án Mỹ là đang xây dựng một “Berlin Wall”!

Sự thất bại của Đảng Cộng-Hòa, nguyên do chính dĩ nhiên là cuộc chiến Iraq với Tổng Trưởng Rumsfeld và chiến sách không mấy thành công của ông, và cũng chẳng mấy ai ngạc nhiên khi ông Bush sau bao năm đùm bọc bao che ông Rumsfeld đã phải đổi ngựa khi cuộc trường chinh đang hồi sôi bỏng! Đương nhiên không một lý thuyết gia nào của đảng Cộng-Hòa có thể phủ nhận cái ung nhọt của cuộc chiến Iraq, nhưng nếu chịu khó nghiên cứu tìm hiểu mầm móng sụp đổ trong Đảng kể từ khi ông Bush lên ngôi vào năm 2004, với Lưỡng Viện Quốc Hội do đảng Cộng-Hòa nắm giữ thì họ sẽ tìm ra rất nhiều nguyên do đã đem lại sự thất bại chua cay của đảng họ trong cuộc bầu bán giữa kỳ này.

Trong thể chế Dân Chủ với Tự Do Ngôn Luận, quyền hành tuyệt đối sẽ khó sống còn nếu nó vượt qua lần mức do Hiến Pháp ấn định. Sự suy sụp của đảng Cộng-Hòa có quá nhiều nguyên do để làm tràn bát nước đầy Iraq!

Cũng trên trang nhất của nhật báo LA Times, vài tuần trước ngày bầu cử, tên của dân biểu Mark Foley được phô bày đậm nét với các từ

ngữ chẳng mấy gì đẹp đẽ cho ông! Thật ra việc này đã được đảng Cộng-Hòa bao che ếm nhèm mấy năm nay, đảng Dân-Chủ biết đấy nhưng giả câm giả điếc chờ đúng thời vụ mới khai ra để oanh kích đảng Cộng-Hòa. Mùa Thu năm nay, mùa “bầu bán” giữa nhiệm kỳ của Tổng-Thống George W. Bush không vàng như bản nhạc Cung Tiến. Cái ao Thu không êm ả gọn nhẹ hơi Thu mà hình như đang cuồng nộ vẩn mình trong cơn lốc chính trị. Đời tư của những chính khách tai to mặt bự, một thời đao to búa lớn, nói hay gạt giỏi, giờ này đang sống xoài, tênh hênh, phơi bày trong hộp kính bảo bán hàng ngày bên hè đường! Nghĩ cho cùng tôi ngán sợ Thiên Đường Cộng-Sản cho nên phải bán mạng vượt biển đến đây chứ có thể ngược lại giờ này nếu me sừ “không nam, chẳng nữ” Foley là công dân thuộc lãnh thổ các nước anh em, lãnh địa sắt máu bí hiểm của các tổ sư Mác Lê Mao Hồ, đảng viên của nhóm “đỉnh cao trí tuệ” thì sức mấy ma nào dám chạm đến lông chân móng tay, dám đem cái “gia phả” đen ngòm như nước cống của ngài ra tuyên truyền trên nhật báo Nhân Dân!

Cái bệnh quái đản này thật ra chẳng mới mẻ gì trên trái đất mà từ Âu sang Á tự Cổ chí Kim, chẳng biết cố tình hay vô ý Tạo Hóa đã pha chất Đông Phương Bất Bại, Nhạc Bất Quần, bán âm bán dương, vào “dizin” của một số “hiếm hoi” (xin cảm ơn Trời Phật!) trai yên hùng “vai hùm lưng gấu”, gái quần thoa “mặt hoa da phấn” ẩn hiện đó đây trong khắp các giai tầng xã hội ngày nay. Trong nhiệm kỳ của Tổng Thống Clinton, chính sách nghiêm nhặt “Don’t ask don’t say” không hỏi không nói, được thực thi gắt gao trong guồng máy cai trị. Ai cũng biết trong đảng Dân Chủ kẻ nhuốm bệnh này thật không ít! Nhất là ở cái ổ điên khùng “cuckoo nest” ở San Francisco, miền cực Bắc California Cũng chẳng thiếu gì ở Hoa thịnh Đôn những nhân vật nắm những chức vụ cao cấp trong chính quyền, những chủ nhân ông “tai to mặt bự” trên thương trường thuộc giới đồng tính luyện ái! Ngoại trừ trong quân đội, không một cơ quan nào trên đất nước Hoa-Kỳ có một chính sách khắt khe “don’t ask don’t say” như ở đảng Cộng-Hòa.

Dân biểu Mark Foley, vị dân cử thuộc đảng Cộng-Hòa của Tiểu Bang Florida từ nhiệm vào ngày 29 tháng 9 năm 2006 sau 5 nhiệm kỳ dân biểu kể từ ngày 3 tháng 1 năm 1995 sau khi đài ABC phỏng vấn ông về vụ dính líu “dâm thư” với chú nhóc tập sự “intern” trong Hạ-Viện qua những mẫu tán tình E-mail trên internet. Cái đau khổ bầm dập nhất cho ông dân biểu này là tuy chỉ “khẩu dâm” chứ chưa sơ, chưa mùi gì, nhưng chỉ khổ cái là nạn nhân còn vị thành niên, chưa đủ tuổi để xã hội làm ngõ và luật pháp buông tha, cho nên vị dân biểu khả kính này, chẳng những mất cả chì lẫn chài, free fall trên nấc thang danh vọng, mà e rằng còn sẽ vướng vào vòng lao lý qua những vụ điều tra về hình tội trong tương lai! Được như tông tông Clinton còn đỡ ám ức ít ra em Monica cũng đem lại những hồi khoái cảm ướt át và ngài vẫn phân phân hết nhiệm kỳ, không ma nào impeach trút ngòi nổi ngài (bái phục, thật bái phục)!

Cũng trên tờ nhật báo Los Angeles Times ra ngày 6 tháng 10 năm 2006 hai ký giả Maura Reynolds và Jennie Jarvie trong ban biên tập đã ghi lại một mẫu chuyện liên quan đến dân biểu Mark Foley tôi xin nêu ra ở đây để chứng minh việc “bắt khoan dung” của đảng Cộng-Hòa với đảng viên của mình về căn bệnh đồng tính luyến ái Trong năm 2000 Republican National Convention, Dân biểu Foley trong buổi rượu khuya tại Câu-Lạc-Bộ đồng tính ở Philadelphia một cô bạn của Foley nháy chụp một bức hình ông ta, trong hình có một người trẻ tuổi ngồi trên đùi ngài dân cử tiểu bang Florida Một tháng sau đó người nữ nhiếp ảnh viên gọi ông ta và hỏi ông ta có muốn nhận tấm ảnh không?

Trong thoáng bối rối và lo âu ông vẫn hỏi “Người intern (tập sự) trên đùi tôi là trai hay gái” Đầu giây điện thoại bên kia có tiếng trả lời “Gái” “Oh my God” Chúa ơi, ông Foley kêu lên nhẹ nhõm và nói “Gởi cho tôi tấm ảnh, mai hậu tôi có thể cần đến nó” (Nguyên văn: “Send me that photo, I might need it someday”) Cái hướng lệch tính dục của Mark Foley là cả một sự bất trắc hiểm nghèo cho sự nghiệp chính trị của y trong bao nhiêu năm trong đảng Cộng-Hòa! Có ai mà lại mừng rỡ hơn hờ khi biết ảnh mình với “tiểu mỹ nhân trên đùi” nay mai sẽ là nguồn khai thác trong chính trường nếu không mượn được “cái mo” che đít bò của công thần Nguyễn công Trứ trong triều vua Minh Mạng!

Cái sao quả tạ chiếu vào đảng Cộng-Hòa trong mùa Thu bầu cử năm nay quả là khốc liệt! Chủ tịch Hạ Viện J. Dennis Hastert bị ngay đảng viên đảng mình thúc giục từ nhiệm nhưng ông vẫn khăng khăng không chịu bỏ job! Tổng Thống Bush thì nhưc đầu nát óc, tính năm tính bảy, để rút ra khỏi bãi lầy Iraq, để bịt mồm che miệng bà mẹ phản chiến Cindy Lee Miller Sheehan dựng lều nằm vạ trường kỳ trước trang trại của ông! Dù là có “Quyền hành tuyệt đối” nhưng trong xã hội Dân Chủ ông Bush vẫn không dám ma đạo dùng đám côn đồ để hành hung người chống đối như Đảng ta áp dụng “thượng tay hạ chân” với đám “phản động” đòi đất kêu oan nằm lý tại vườn hoa Mai xuân Thưởng, hoặc thậm chí tung bắn vút phân vào nhà lý thuyết gia Hoàng minh Chính, một thời đã khai sáng chủ nghĩa Mác Lê cho các đồ tở, đồ tôn trong giai cấp “đỏ” đương thời. Thật là mỉa mai khi những chế độ “Công an trị” tự vỗ ngực xưng là “Chánh Quyền” lại dùng “Côn Đồ” để trị nước!

Tranh cử trên xứ Tự Do không phải là một ngày dạo chơi trong vườn bách thảo! cũng không phải một cuộc vẽ rồng tô rắn, đặt ghé đặt người vào kế hoạch tam niên ngũ niên của Đảng ta! Cái cốt lõi của xã hội dân chủ là người cầm quyền là phải được sự chấp thuận của nhân dân, dựa vào hiến pháp, qua lá phiếu cử tri, chứ không phải do quyết định chuyên quyền của phe nhóm hay đảng phái.

Truyền thuyết giả rằng (*Ghi chú: xin thú rằng tôi bịa đấy!*) con người vào lúc hỗn mang tạo thiên lập địa đã phản nản với Thượng Đế rằng mình không có sức cương mãnh như hổ báo nơi rừng sâu núi thẳm, không có cánh để bạt ngàn giữa trời mây non nước, thậm chí cũng chẳng có khả năng tiên liệu thiên tai bão lụt như con ong cái kiến...Thượng Đế ngài thở dài phán rằng “Các ngươi không thể nào hiểu được việc làm của ta Tự cầu tự chuốc, nay ta ban cho loài người “bộ óc” một phần tư hữu của ta để các ngươi tùy nghi xử dụng! Phúc họa do các ngươi gánh lấy!”

Thưa quý vị độc giả, loài người chúng ta “Tự cầu tự chuốc” qua tiến trình lịch sử nhân loại, cái “bộ óc” mà Thượng Đế đã rắp đặt trong ta, phúc có họa có, chúng ta bằng bó thương tích bản thân do chính dao búa của mình đâm chém. Huynh đệ tương tàn chỉ vì sự suy nghĩ khác biệt trong óc não! Bần bán với muôn ngàn mảnh khóc từ miền đất Tự Do cho tới vùng “độc tài đảng trị” loài người đang xử dụng đầu óc của mình để loại trừ địch thủ. Tôi xin ngắt đoạn ở đây để mời quý vị rong chơi qua tiết mục khác của những màn “óc não”.

Vị Phật Sống Đức Đạt Lai Lạt Ma, trong một buổi thuyết giảng vào giữa tháng chín năm 2006 tại hội trường Gibson ở Los Angeles, ngài dạy rằng “Hòa-Bình tiên xuất từ cá-nhân mỗi người, từ tuổi ấu thơ vâng lời mẹ dạy, rằng Hòa-Bình chỉ có được trong Nhân-Loại khi con người biết tôn trọng các văn-hóa và tín-ngưỡng dị biệt của nhau...” Trong thâm tâm, thật đắc tội, tôi trộm nghĩ vị Phật Sống ngài đang khóc

Cà-Sa tung tăng giữa đám quỷ ma Áo-Giấy! Ngài đang cố thuyết phục cái Thế-Giới nhiều nhường nhiều Ma lăm Quỷ này bỏ dao đồ tể quay về niệm Phật nghe kinh!

Vị Phật Sống thứ 14 Tenzin Gyatso hiện nay, nguyên là vị cai trị tối cao chính quyền và cũng là người lãnh đạo tinh thần nhân dân Tây Tạng. Ngài chào đời ngày 6 tháng 7 năm 1935 tại Lhamo Dhondrub (*Ghi Chú: Địa danh được ghi theo Anh ngữ*) một làng nhỏ phía Đông Bắc Tây Tạng tên gọi Taktser. Theo truyền thống Tây Tạng, kiếp lai sinh của Ngài được nhận ra tại một gia đình thôn dã vào năm Ngài mới hai tuổi, là kiếp hoán trần của vị Đạt Lai Lạt Ma thứ 13 Thubten Gyatso Lễ thụ phong của Ngài được cử hành vào ngày 22 tháng 2 năm 1940 tại thủ đô Lhasa Ngài đỗ Tiến Sĩ Phật Học vào năm 1959 lúc Ngài 24 tuổi.

Ngày 17 tháng 11 năm 1950 Ngài được mời ra lãnh đạo đất nước sau khi Trung Cộng xua khoảng 80000 quân vào chiếm Tây Tạng. Năm 1954, cùng năm Việt-Nam bị xé đôi qua Hiệp-Định Geneve, Ngài sang Trung quốc đàm phán Hòa-Bình với Chủ-Tịch Mao Trạch Đông, cùng nhiều nhân vật trong giới lãnh đạo như Chu Ân Lai và Đặng Tiểu Bình. Năm 1956, trong dịp lễ Phật Đản thứ 2500 ngài sang Ấn-Độ, trong những buổi nói chuyện với Thủ Tướng Nehru cùng với nhiều nhân vật lãnh đạo, về những suy đồi trên đất Tây Tạng sau việc chiếm đóng của Trung Cộng. Mọi nỗ lực đàm phán của Ngài về một giải pháp Hòa-Bình cho Tây Tạng đều thất bại Thật ra chẳng mấy ai ngạc nhiên về sự thất bại của Ngài! Cộng-Sản chỉ ngồi vào bàn hội nghị khi “yếu kém” và chịu nói “phải trái” khi biết rằng mình ở thế “hạ phong”! Tập đoàn đê-tê, họ Mao trước đó với “Ngàn dặm Trường Chinh”, “Bước Nhảy Vọt”, “Cách Mạng Văn Hóa”, họ Đặng sau này với “Thăm Sát Thiên-An-Môn” đã nướng hàng chục triệu người Trung-Hoa vô tội vào lò sát sinh thì sá gì mấy triệu dân Tây Tạng! Mỗi trong miệng cộp thì kinh kệ nào có thể thuyết giảng cho thú dữ hồi đầu!

Sau thất bại của những cuộc đàm phán, việc âm ỉ chống đối của nhân dân lan nhanh ra nhiều

vùng trên lãnh thổ Tây Tạng. Ngày 10 tháng 3 năm 1959, một cuộc biểu tình chống đối vô tiền khoáng hậu đã nổ ra tại kinh đô Lhasa và dĩ nhiên sau đó bị nghiền nát bởi Quân Đội, Đảng, và Nhà Nước Đỏ Trung Hoa! Đức Phật Sống, Ngài cùng 80000 giáo chúng đào tỵ qua Ấn-Độ được chính phủ Ấn cho tá túc tại vùng rừng núi Dharamsala nay được mệnh danh là “Tiểu Lhasa”. Trong những năm đầu lưu vong Ngài đã cáo kháng vấn đề Tây Tạng trước Hội Đồng Liên Hiệp Quốc dẫn đến những Nghị Quyết 1959, 1961, và 1965 kêu gọi Trung Cộng tôn trọng nhân quyền và sự tự trị của nhân dân Tây Tạng. Cái mĩa mai là những Nghị Quyết dao to búa lớn đưa ra từ tòa nhà “cờ xí rợp trời” tọa lạc tại Nữ Ước chỉ là hình thức “hoa hòe hoa sói”, “đầu dê đuôi ngựa”, ngáo ộp hù dọa trẻ con chứ có làm nên cơm cháo gì đâu! Điển hình là mới ngày hôm qua 18 tháng 10 năm 2006 bà Ngoại Trưởng mẫn mã, Condolera Rice, chỉ tay đưa chân hăm dọa nhấc nhe xừ Mahmoud Ahmadinejad, tổng thống đương nhiệm Iran, rằng “Nghị Quyết chế tài cấm vận Bắc Triều Tiên về tội thử nghiệm vũ khí hạt nhân là một cảnh báo nghiêm khắc cho Iran về hậu quả cứng đầu của nước họ nếu vẫn ngoan cố giữ ý đồ sản xuất uranium” Tội nghiệp bà Rice, cái anh chàng râu ria lởm chớm, mặc vét-tông không bao giờ thắt cà-vạt (Ghi chú: có lẽ anh tông-tông Hồi-Giáo này sợ thắt cà-vạt giống như đeo Thánh- Giá!) thủy chung với Ruhollah Khomeini quyết tâm xóa bỏ bản đồ Israel trên trái đất, sau đó tuyên bố một câu xanh đờn “Chớ sửa mặc chớ, đường ta ta đi” Mà thật vậy, mới tuần qua Iran tập trận, giương vuốt nhe nanh, hòa tiền tầm xa tầm gần, loạn xạ bay lên biểu diễn chọc tức chú Sam! Đứa trẻ lên ba cũng biết ai đứng đằng sau, cái nước có mỏ dầu số 2 trên trái đất này, đang thì thảm xúi bẫy em Tư rằng “Đừng sợ có anh Hai anh Ba yểm trợ đây, chẳng đến nỗi nào như chú em khờ khạo Saddam Hussein đâu!” Chiến cụ đủ các loại, từ xe tăng thiết giáp đến tên lửa phòng không chống không, địa chống địa, tầng ngắn tầng dài ào ạt chuyển đến Iran từ Nga sang từ Tàu tới Tiền bán dầu từ Iran được “direct deposit” vào các ngân quỹ bí mật của anh Hai anh Ba trên khắp toàn cầu! Dĩ nhiên có Nghị Quyết nào

trừng phạt được Iran khi Nga Sô giá nào cũng sẽ phủ quyết! Chỉ tội cho người dân Iran nằm trên mỏ dầu mà vẫn cơm không đủ no, áo không đủ ấm, bởi tham vọng điên rồ trong “não bộ” của những ma vương đang giương nanh, nhe vuốt, hét gào thánh chiến!

Cái thiệt thòi của anh Mèo là đồ tiền, đồ của, nhường đất nhường nhà cho cái business quốc tế, lời ít lỗ nhiều này, trong bao năm nay sau thế chiến II, chỉ là nơi dùng làm diễn đàn đấu tố đâm thọc của các nước phe ta, vừa ăn cướp vừa la làng, vừa chớp đô la bỏ túi! Người dân chịu thuế Mỹ (trong đó có kẻ viết bài này!) tức tối hầu như bị sỉ nhục khi nhà lãnh đạo Venezuela, Hugo Chavez trước HDLHQ ngày 20 tháng 9 năm 2006 đã diễu cợt, phỉ báng gọi TT Bush “the devil” với sự vỗ tay cổ vũ âm ỹ “vô ý thức” của đám “phe ta” trong diễn trường!

Thứ Năm sáng 21 ngày hôm sau khi vào sở anh bạn Mỹ trắng, đảng Cộng-Hòa đưa tôi tờ Los Angeles Times bực dọc chỉ những hàng chữ lớn trên trang nhất “Democrats warn Chavez: Don’t bash Bush” trong bài báo người ký giả ghi lại lời bà Nancy Pelosi (nay sau cuộc bầu bán, đã nghiêm nhiên trở thành Chủ Tịch phe đa số Dân Chủ Hạ viện) “He is an everyday thug” (Tạm dịch: Hắn là một tên côn đồ hàng ngày) và sau đó là lời Dân Biểu da đen cũng thuộc đảng Dân Chủ đối lập với đảng Cộng-Hòa của TT Bush: “You don’t come into my country; you don’t come into my congressional district to condemn my president” Tôi hiểu ý anh bạn Mỹ muốn chỉ cho tôi hành động “côn đồ” của vị nguyên thủ quốc gia này và hậu quả trái ngược về việc làm

của y trong chính trường Hoa Kỳ. Để phụ họa và cũng để làm mát lòng anh bạn Mỹ tôi khô hài mỉa mai “Đâu cũng vậy có những kẻ tối dạ, không biết danh phận lẫn cương vị mình khi đại diện nhân dân họ ra nước ngoài. Việt Nam Cộng-Hòa miền Nam chúng tôi trước ngày Saigon thất thủ cũng có vị Thủ Tướng lúc sang thăm viếng Đài-Loan đã tự mình lái chiếc phản lực cơ phô trương mình là một anh tài xế chính gốc chứ không phải là vị Thủ Tướng nguyên thủ của một quốc gia chính thức viếng thăm một nước bạn.

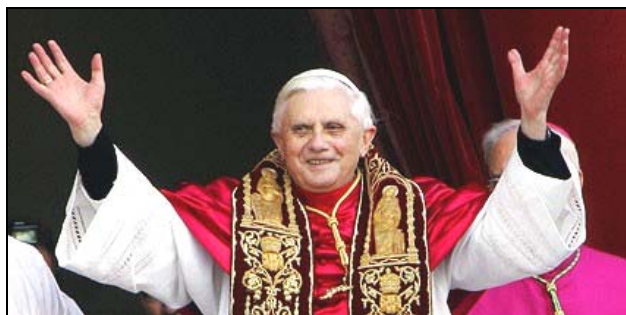
Trường hợp của vị Tổng Thống Venezuela còn tệ hơn là ông ta đã thủ vai một tên hề ngu độn, rề tiền, kém văn hóa trên sân khấu LHQ.

Cái gọi là Nghị Quyết Liên Hiệp Quốc mà bà Rice đang phùng mang trộn má đe dọa Iran, cái mà các quốc gia trong tổ chức LHQ đã ký kết và tin rằng sẽ được nghiêm chỉnh tuân thủ và thi hành bởi các hội viên, thật ra chỉ là một bản văn “lắm ngữ vô quyền”. Diễn hình là ngay hôm qua đây ở cửa khẩu giữa biên giới Trung Hàn (Bắc) xe cộ với số lượng cao qua khẩu, phía Trung Quốc chỉ nhìn qua loa bằng xe chẳng khám xét gì, đồng chí phe ta vẫn chủ trương “môi hở răng lạnh” không can thiệp vào việc làm “mờ ám” của đồng chí anh em. Đây là cái điều mà chú Sam phải hiểu từ lâu rằng anh Nga anh Tàu, trước sau như một, chỉ coi anh Mèo là

một bạn hàng “thù địch” một Putin luôn luôn sẵn sàng thui ngằm và nếu có cơ hội chơi dao thì cái máu KGB trong người y cũng không bỏ lỡ! Anh Ba con Trời có chút khác biệt về cung cách “Thiếu Lâm” nhưng “cứu cánh biện nghi phương tiện” chưa thuở nào “Ma Quỷ” thật lòng nghe Phật giảng kinh! Sở dĩ anh Tàu chịu ký vào cái Nghị Quyết trừng phạt Bắc Hàn là vì cái “kinh tế thị trường” của Trung Cộng đã mọc lông mọc rễ khá “tùm lum” với Hoa Kỳ và Nhật bản! Thứ nữa theo tôi, Trung Quốc ngại nhất là anh Nhật nại có “Self Defense” nổi máu Ha-ra-ki-ri mở lò, không phải để làm bánh mì, mà làm bom nguyên tử thì “chóng mặt nhưc đầu” lắm! Có người cho rằng với khả năng nguyên tử của Tàu bây giờ Nhật chưa làm được bom đã thành bình địa rồi! Chú Ba không lạc quan và cũng chẳng bao giờ đánh giá thấp con cháu Thái Dương Thần như bạn đâu! Chú Ba thừa hiểu chú em Bắc Hàn chơi trò tống tiền đâm thuê giết mướn chỉ lòn thiên hạ bằng cách cho nổ bậy, bắn bạ, hù dọa ông láng giềng giàu có Nam Hàn chứ vài quả bom lẻ tẻ đem ra dọa Mỹ thì rõ là “đánh trống qua cửa nhà sấm”. Pakistan nếu nói về tiềm năng nguyên tử cũng là thứ “dễ nề khó chơi” thế mà mới đây ngài TT Pervez Musharraf, đã xanh mày đỏ mặt, ám ức tiết lộ: phần cho dân chúng của ông, phần cho thế giới biết rằng “sau vụ khủng bố 9/11 Mỹ dọa biến đất nước ông trở lại thời đồ đá nếu không theo Mỹ truy diệt khủng bố “Hơn ai hết Trung Cộng hiểu rằng cái trò “Blackmail” của Bắc Hàn chỉ làm các nước lân cận ngứa ngáy chứ Mèo nó không nhò ra xu teng nào đâu mà hồng vận vẹo! Sở dĩ tôi phải dài giọng nói ngược nói xuôi để thừa cùng Đức Phật Sống rằng cái môi trường muốn có để đem lại “Hòa Bình Hạnh Phúc” trên thế gian thật khó mà có được chung qui vì cái bộ óc mà con người đã được Thượng Đế ban cho! (không chừng Thượng Đế ngài làm cho hã giận!).

Đức Đạt Lai Lạt Ma, Ngài dạy rằng “Hòa Bình tiên xuất từ cá nhân mỗi người...” Cá nhân mỗi người muốn làm điều thiện, muốn nói lên những bất công, thăm trạng bao quanh, muốn tạo dựng một xã hội công bình bác ái, một xã hội có vương pháp mà quyền làm người không

bị quỷ ma chà đạp, để em bé có thể nghe lời mẹ dạy, để sự tương kính có thể nảy sinh giữa tín ngưỡng văn hóa khác nhau! Có ai trong chúng ta không mơ ước một cuộc sống an lành đâu nhưng mỗi hoàn cảnh trên thế gian này đều phải vật vã ngoi lên qua đồng bùn lầy để tìm sinh khí, khó có ai kèm hãm nổi sân si, khó có kẻ hy sinh cái tiện nghi của mình cho phúc lợi kẻ khác, ít người ý thức được cái tự do của tôi không thể tách rời ra khỏi cái tự do của bạn. Ngay chính đức Phật Sống ngài nói “Tôi chỉ là một nhà sư bình thường, cũng có lúc tôi tức giận!” đương nhiên ngài chẳng bao giờ quên Tam Quy Ngũ Giới như ông sư bất hủ Lỗ Trí Thâm (trong thâm tâm tôi vẫn thấy tôi gần gũi hơn với nhà sư xoi thịt chó này trong truyện Thủy Hử của tác giả Thi Nại Am, và cũng có thể kiếp sau tôi cũng có thể là nhà sư Hư Trúc của xéch xáng Cẩm Dzùng không chừng?) Và mĩa mai thay, cũng là sản phẩm từ não bộ con người, trong khi Đức Đạt Lai Lạt Ma kêu gọi Hòa Bình Hòa Giải trên Thế-Giới, thì nhóm cực đoan Hồi Giáo kêu gọi thánh chiến cho đến khi toàn thắng trên toàn cầu.

Cũng vào thời điểm này Đức Giáo-Hoàng Benedicto XVI trong một bài diễn văn ngài có nhắc lại một câu của Hoàng Đế Manuel II (1391-1425) Thiên Chúa Giáo Byzantine (Ghi chú: Đế Quốc La-Mã phương Đông) trong thế kỷ XIV, đại khái “Hãy chỉ ta xem Mohamed đã làm được điều gì tốt lành, có chăng chỉ thấy ông ta ra lệnh, truyền bá đức tin, qua đầu grom mũi giáo” Chỉ đơn thuần lập lại một câu nói của một cá nhân trong thời Trung Cổ cũng làm cuồng nộ các phe phái quá khích Hồi-Giáo nhất quyết đòi Đức Giáo Hoàng phải xin lỗi và cũng tạo cơ cho nhóm Al-Queda lỏng lẻo hô hào chém giết với chiêu bài Thánh Chiến. Thật ra

cũng khó mà hiểu được được nguyên do nào để Đức Thánh Cha trong thời điểm này lại đổ thêm giọt nước vào tách nước vốn đã tràn! Sau đó Đức Giáo Hoàng phải tuyên bố “Tôi rất tiếc về phản ứng tại một số nước về mấy lời trong bài diễn văn của tôi bị coi như một sự công kích. Thật ra đó chỉ là thuật lại một bản văn từ thời Trung Cổ, không hề cố ý làm tiêu biểu cho tư tưởng cá nhân tôi Ý nghĩa thực sự trong bài diễn văn trước sau vẫn là một lời chân thành mời đối thoại trong sự tương kính lớn lao” Quả khó mà thuyết phục được các phe Hồi- giáo qua sự “hối tiếc” của nhà lãnh đạo Vatican nếu chúng ta nhìn lại quá trình hủy diệt và chém giết lẫn nhau giữa Ky-Tô-Giáo và Hồi-Giáo qua những Thập Tự Chinh trong lịch-sử nhân loại Thật là “Bụt tha Ma bắt” cây muốn lặng gió chẳng đứng! Cũng cái “não bộ” của những nhà bác học mà có thể bạn cho là siêu việt trong kỹ nguyên chúng ta đang sống, mà cũng có thể tôi cho là tai họa hủy diệt diệt loài người trong thế kỷ 20! Hai trái bom nguyên tử ném xuống Nagasaki và Hiroshima cũng từ não bộ con người phát minh ra và vẫn tiếp tục được các nước có tiềm năng chế biến trên toàn cầu đang mưu đồ sản xuất với số lượng, ngàn lần vạn lần, khủng khiếp hơn! Sự hủy diệt khốc liệt luôn luôn lơ lửng trên đầu nhân loại cũng từ não bộ của con người mà ra! Người ta vốn tưởng chỉ có Chiến Tranh mới có Hòa Bình khó có người nghĩ như Đức Phật Sống là Hòa Bình phải phát xuất từ Trái Tim! Oái ăm thay “Não Bộ” chính là trung tâm kiểm soát “thượng tầng và hạ tầng hệ thống điều hành mọi suy nghĩ và tác động trong cơ thể con người” mà trong đó có Trái Tim!

Vạt nắng Thu mạ vàng hàng cây đang khoe sắc lá trước sân. Khúc mắc cuộc đời rồi cũng vui đi với hai câu thơ tuyệt nồng (mà Ái Hữu Nguyễn Nhuận, đã dí dỏm nhắc tôi) về sự nghiệp đào hoa của tiền nhân, ngài Binh Bộ Thượng Thư Nguyễn Công Trứ:

*“Giang sơn một gánh giữa đồng
Thuyền quyền ứ hự anh hùng nhớ không”*

Colton ngày lễ Tạ Ôn 2006